

Arrest

nr. 234 452 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2012 vraagt de verzoekende partij op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een visum lang verblijf (type D) aan in functie van haar echtgenote.

1.2. Op 13 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum lang verblijf daar de echtgenote van de verzoekende partij niet over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 september 2016 met nummer 174 536 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

1.3. Op 26 februari 2015 komt de verzoekende partij naar België met een visum type C, afgeleverd door de Duitse ambassade in Turkije.

1.4. Op 24 maart 2015 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, met name in functie van haar broer.

1.5. Op 23 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 2 februari 2016 met nummer 161 167 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.6. Op 28 juli 2016 vraagt de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, met name in functie van haar broer.

1.7. Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 5 juli 2017 met nummer 189 408 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.8. Op 18 juli 2018 vraagt de verzoekende partij wederom een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. Op 16 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad.

1.9. Op 29 maart 2019 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad.

1.10. Op 30 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, conform de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 27 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 30.08.2019,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene haalt de volgende motieven aan :

Betrokkene heeft sedert meer dan 3 jaar een gezinsleven opgebouwd met Y. K. A. (...). Zij hebben samen 3 kinderen waarvan nog één minderjarig kind. Wegens de ziekte van zijn echtgenote is het noodzakelijk dat betrokkene in België kan verblijven. Een terugkeer zou een schending van art. 8 van het EVRM zijn.

Tevens verwijst de advocaat naar art. 9 van het kinderrechtenverdrag ivm de eventuele scheiding van het kind met betrokkene.

Bovendien maakt de advocaat melding van het feit dat het minstens 6 maanden duurt om een machtiging aan te vragen in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd.

Betrokkene kwam op 26.02.2015 naar België met een C-visum afgeleverd door de Duitse ambassade nadat hij op 28.10.2014 van de Belgische ambassade in Turkije een weigering van het D-visum had gekregen. Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene weet dat hij met een D-visum naar België moet komen, zoals voorgeschreven in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980, als hij een lang verblijf in België beoogd.

Hij was duidelijk in staat een visumaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland en ervan op de hoogte dat dit geweigerd werd omwille dat niet alle voorwaarden voldaan werden van art. 10, §1 alinea 1-4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene was in het verleden duidelijk op geen enkele wijze verhinderd de aanvraag in te dienen via de geijkte procedure, hij deed dit met succes, enkel werd de aanvraag voor België ten gronde geweigerd.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 9 van het kinderrechtenverdrag kan niet aanvaard worden. Betrokkene maakt immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dat artikel zou betekenen. Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Turkije, dan wel zich te laten vergezellen door zijn gezinsleden. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met zijn gezin via de moderne communicatiekanalen. Indien zijn echtgenote niet alleen kan instaan voor de opvoeding van het minderjarige kind kan zij nog altijd beroep doen op de hulp van haar meerderjarige kinderen of eventuele organisaties in België die hiervoor bevoegd zijn.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Er wordt niet aangetoond op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een korte afwezigheid van mijnheer.

Dat het te lang zou duren om in het land van herkomst een D-visum aan te vragen vormt geen uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag vanuit België te doen. Ook andere onderdanen van Turkije worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen.

De aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen op het Belgisch grondgebied geeft geen automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met zijn gezin.”

1.12. Op 9 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 230 429 van 18 december 2019 verwerpt de Raad de voormelde vordering tot schorsing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij op dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en beroept zij zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De gemachtigde van de Minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden alsook een schending van art. 8 EVRM.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Verzoeker wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94).

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Verzoeker merkt op dat wanneer er kinderen betrokken zijn dat deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt dan ook een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van de feiten zoals omschreven in de vestigingsaanvraag van zijn toenmalige raadsman waaruit duidelijk blijkt dat hij heeft aangegeven in te staan voor de zorg van zijn vrouw en zijn minderjarige dochter.

Mevrouw A.Y.K. (...) is immers invalide en dit omwille van een aandoening aan haar handen. Zij is in de eerste plaats aangewezen op haar man om voor haar te zorgen. Gelet op dit gegeven kan zij ook niet de nodige zorgen opnemen voor E. (...).

Verzoeker zorgt ervoor dat E.L. (...) naar school gaat, eten krijgt, haar tanden poetst, etc...

Terwijl de gemachtigde van de Minister voorhoudt dat een tijdelijke fysieke scheiding geen enkele negatieve impact heeft, is het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders:

“The detrimental effects of forced and unexpected parent-child separation, even when children are well cared for in a safe environment, have long been documented in the psychological and psychiatric literature (e.g., Freud & Burlingham, 1943). Unlike separations involved in voluntary migration decisions, which may include economic benefits but social/emotional costs, forced separations due to deportation incur the social/emotional cost without the economic benefit (in fact, economic situations typically deteriorate further following deportation) (Dreby, 2012). Deportations involve a double or triple trauma for children, who may witness the forcible removal of the parent, suddenly lose their caregiver, and/or

abruptly lose their familiar home environment (McLeigh, 2011). From the attachment theory perspective (Bowlby, 1969), a child's sense of security is rooted in relationships with familiar caregivers; this secure base is a necessary foundation for developing social, cognitive, and emotional regulation skills that are fundamental throughout life. The physical separation between a parent and child, particularly when unexpected as in the case of deportation, disrupts this essential secure base, risking internalizing symptoms (depression, anxiety), externalizing behaviours (withdrawal, aggression), and social and cognitive difficulties (Makariev & Shaver, 2010). The Urban Institute and National Council of La Raza (NCLR) explored the short- (two month), intermediate- (six month), and long-term (one year) impact of worksite raids on three communities where a total of 500 children, mostly U.S. born citizens, temporarily or permanently lost parents (Capps, et al, 2007; Chaudry et al, 2010). Chaudry et al. (2010) reported that the most common short-term effects to children's psychological wellbeing following a parent's arrest included eating (e.g., loss of appetite) and sleeping changes (e.g., nightmares); this was followed by crying and feeling afraid. Anxiety, withdrawal anger/aggression, and clinginess were less common but still reported by many respondents. These hardships were especially prevalent among children whose household structure and primary caregiving relationships changed after a parent's arrest (Chaudry et al, 2010). At follow-up, Chaudry et al. (2010) reported that the more frequently cited behavioural and emotional changes (eating, sleeping, crying, fear, and anxiety) reduced over time, but less frequently cited changes (withdrawal and angry/aggressive behaviours) persisted at similar or higher levels in the longer terms. Additional short- and long-term consequences for children following a parent's arrest included developmental difficulties (e.g., speech delay) and behavioural and academic decline at school. Similar results were found by Brabeck, Lykes, and Hershberg (2011) who conducted interviews with Guatemalan and Salvadoran immigrant families impacted by detention and deportation (K. BRABECK e.a., "The Psychosocial Impact of Detention and Deportation on U.S. Migrant Children and Families", <https://www.bc.edu/content/dam/files/centers/humanrights/doc/IACHR%20Report%20on%20Psychosocial%20Impact%20of%20Detention%20%20Deportation-FINAL%208-16-13.pdf>, p. 5 en 6)

Dit wordt bovendien nog versterkt door het feit dat verzoeker aangehouden werd bij hem thuis.

Bovendien "vergeet" de gemachtigde van de Minister dat elke gedwongen - dus ook een tijdelijke - verwijdering een enorme (negatieve) invloed heeft op het gezin van het kind, hetgeen leidt tot een grote toename van het aantal echtscheidingen als gevolg daarvan:

"A parent's deportation can lead to a permanent change in family structure and in the extreme cases, family dissolution (Dreby, 2012). From the perspective of Social Control theory and Strain theory (Cullen & Agnew, 2006), a parent's detention and deportation disrupts family processes and family resources; specifically, income, parental involvement, and parental supervision all decline, while school and housing instability increase. Dreby (2012) found that ¼ of families in her sample that experienced deportation were unable to keep the family together post-deportation." (K. BRABECK e.a., "The Psychosocial Impact of Detention and Deportation on U.S. Migrant Children and Families" <https://www.bc.edu/content/dam/files/centers/humanrights/doc/IACHR%20Report%20on%20Psychosocial%20Impact%20of%20Detention%20%20Deportation-FINAL%208-16-13.pdf>, p. 6 -)

De hierboven aangehaalde psychosociale verslagen tonen de negatieve impact aan voor de ontwikkeling van een kind. Temeer nu deze afwezigheid op zijn minst - en dit in de hypothese dat een procedure gezinshereniging met de niet-Belg zou slagen - bijna één jaar zal duren.

Dit betekent dat verzoeker - in het beste geval - maar liefst bijna één jaar gescheiden zal zijn van zijn kind. Dit zal heel wat traumatische effecten met zich meebrengen dewelke niet zomaar vervangen kunnen worden met loutere 'moderne communicatiemiddelen'. De hieronder aangehaalde verslagen tonen aan dat kinderen de noodzaak hebben aan fysiek contact, waardoor 'moderne communicatiemiddelen' - zeker met jonge kinderen zoals E. (...) - niet volstaan.

"First, the early years lay the foundation for children's long-term health and wellbeing. For children to learn and grow and ultimately succeed in school and in life, they need good nutrition, regular health care, a stable and healthy living environment, and nurturing and loving care. When their basic needs are not met -or when hardship and distress occur in children's environments- their growth and development is undercut and can have enduring, even life-long consequences..." (W.CERVANTES e.a., "Our Children's Fear Immigration Policy's Effects on Young Children", March 2018, https://www.clasp.org/sites/default/files/publications/2018/03/2018_ourchildrensfears.pdf, p. 2-)

"The levels of anxiety and stress experienced by young children during these formative years can have serious and lasting effects on their physical and emotional development. 16 Persistent and substantial exposure to fear and anxiety -sometimes called "toxic stress"- can do immense damage to children's health. This level of stress can interfere with young children's physical brain development, altering how they learn and their ability to manage their emotions. It can also lead to physical and mental health problems that last into adulthood. " (W. CERVANTES e.a., "Our Children's Fear Immigration Policy's Effects on Young Children", March 2018, https://www.clasp.org/sites/default/files/publications/2018/03/2018_ourchildrensfears.pdf, p.11)

Deze afwezigheid, laat staan de tijdelijke afwezigheid, van een ouder kan derhalve niet zomaar vervangen worden door "moderne communicatiemiddelen, dan wel door derden of door zogenaamde - cryptische omschreven - "eventuele organisaties".

Verzoeker verwijst dan ook naar zijn vestigingsaanvraag dd. 30.08.2019 en bijgebrachte stukken waaruit blijkt dat het belang van het kind, zijnde zijn 4 jarige dochter, wel degelijk geschonden wordt.

Ieder redelijk denkend mens ziet aldus onmiddellijk in dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens gezin door de negatieve beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij was via de verklaringen van verzoeker op de hoogte van diens gezin- en familielevens, waardoor zij dit dan ook in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek. Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft op geen enkele wijze een ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoeker.

Zodoende heeft zij in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale belangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond."

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij een aantal verplichtingen oplegt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.4. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is waarbij verwezen wordt naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en waarbij hiervoor ook de redenen worden uiteengezet. Door enkel voor te houden in het verzoekschrift dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de opgegeven motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt, zoals door de verzoekende partij ook wordt aangehaald in het verzoekschrift, niet betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft in België, met haar partner, minderjarig kind en meerderjarige kinderen. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld *“Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote en samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld.”*

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales e Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Uit de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid waarom zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, betreffende het gezinsleven, had aangevoerd wat volgt:

“Cliënt heeft een gezinsleven opgebouwd met mevrouw A.Y.K. (...) met wie hij gedurende méér dan 3 jaar samenwoont. Hij heeft 3 kinderen uit dit huwelijk, waarvan nog één minderjarige, zijnde E.L.K., geboren op (...)/2015.

De echtgenote van de heer K. (...) dient noodzakelijk beroep te doen op hem bij het opvoeden van E.L. (...) die bijna 4 jaar oud is en dit om medische redenen.

Mevrouw A.Y.K. (...) is niet in staat om het minderjarige kind zelf op haar eentje op te voeden.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst houdt eveneens een schending in van art. 8 EVRM, zijnde het recht op een gezinsleven.

Bovendien is een terugkeer van verzoeker naar Turkije (zelfs al zou dat tijdelijk zijn) niet in het belang van het kind E.L. (...).

Hierbij verwijst verzoeker naar art. 9 van het Kinderrechtenverdrag dat zegt dat een kin niet mag worden gescheiden van zijn ouders tegen hun wil.

Een verblijf in het land van herkomst aan een aanvraag te doen voor een visum gezinshereniging zal op zijn minst 6 maanden duren en kan nog verlengd worden tot 1 jaar waardoor het kind volledig vervreemd zal zijn van de vader.

Vanuit het oogpunt van het minderjarig kind is een scheiding evenmin toelaatbaar.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd.

Betrokkene kwam op 26.02.2015 naar België met een C-visum afgeleverd door de Duitse ambassade nadat hij op 28.10.2014 van de Belgische ambassade in Turkije een weigering van het D-visum had gekregen. Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene weet dat hij met een D-visum naar België moet komen, zoals voorgeschreven in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980, als hij een lang verblijf in België beoogd.

Hij was duidelijk in staat een visumaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland en ervan op de hoogte dat dit geweigerd werd omwille dat niet alle voorwaarden voldaan werden van art. 10, §1 alinea 1-4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene was in het verleden duidelijk op geen enkele wijze verhinderd de aanvraag in te dienen via de geijkte procedure, hij deed dit met succes, enkel werd de aanvraag voor België ten gronde geweigerd.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 9 van het kinderrechtenverdrag kan niet aanvaard worden. Betrokkene maakt immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dat artikel zou betekenen. Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Turkije, dan wel zich te laten vergezellen door zijn gezinsleden. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met zijn gezin via de moderne communicatiekanalen. Indien zijn echtgenote niet alleen kan instaan voor de opvoeding van het minderjarige kind kan zij nog altijd beroep doen op de hulp van haar meerderjarige kinderen of eventuele organisaties in België die hiervoor bevoegd zijn.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Er wordt niet aangetoond op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een korte afwezigheid van mijnheer.

Dat het te lang zou duren om in het land van herkomst een D-visum aan te vragen vormt geen uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag vanuit België te doen. Ook andere onderdanen van Turkije worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen.

De aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen op het Belgisch grondgebied geeft geen automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met zijn gezin.”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de aangevoerde omstandigheden in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn en hiervoor de redenen heeft opgegeven.

De Raad dient op te merken dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, minderjarig kind en meerderjarige kinderen in een illegaal, dan wel precair verblijf werd opgebouwd. De verzoekende partij is op grond van een visum voor kort verblijf naar België gekomen op 26 februari 2015, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat *in casu* het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, te meer nu de verzoekende partij in België is aangekomen met een visum voor kort verblijf. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij overtuigt op dit punt niet.

Betreffende de opgeworpen omstandigheid dat zij instaat voor de zorg van haar vrouw en haar minderjarige dochter, dat haar vrouw invalide is en dit omwille van een aandoening aan haar handen, dat zij in de eerste plaats is aangewezen op haar man om voor haar te zorgen en zij dan ook niet de nodige zorgen voor de minderjarige dochter kan opnemen, dat de verzoekende partij ervoor zorgt dat het kind naar school gaat, eten krijgt, haar tanden poetst – waarbij dient opgemerkt te worden dat als buitengewone omstandigheid niet werd aangehaald dat de verzoekende partij instaat voor de zorg van haar vrouw – oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij de keuze heeft om alleen tijdelijk terug te keren naar Turkije dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. Betreffende de tijdelijke terugkeer naar Turkije zonder de gezinsleden, motiveert de verwerende partij dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij contact kan blijven onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen, dat indien de echtgenote niet alleen kan instaan voor de opvoeding van het minderjarig kind, nog altijd beroep kan gedaan worden op de hulp van de meerderjarige kinderen of eventuele organisaties in België die hiervoor bevoegd zijn. Hierbij wijst de verwerende partij er nog op dat artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist in onderhavig verzoekschrift niet dat haar gezinsleden haar (tijdelijk) kunnen vergezellen naar Turkije en toont geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders. Het loutere feit dat haar echtgenote over een verblijfsrecht beschikt in België en dat zij niet kan worden gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten, heeft niet tot gevolg dat zij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Turkije, te meer nu zij thans niet werkzaam is en het minderjarig kind niet schoolplichtig is.

De verzoekende partij verwijst naar een ziekte van haar echtgenote. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag een attest heeft gevoegd van erkenning van de staat van invaliditeit van haar echtgenote en een consultatieattest van haar dokter waarin wordt verklaard dat zij onder medische behandeling is sinds 14 november 2018. Evenwel bevat de aanvraag, noch onderhavig verzoekschrift, een stuk waaruit blijkt dat zij geen medische behandeling voor haar ziekte in Turkije kan verkrijgen. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar echtgenote en minderjarig kind haar niet kunnen vervoegen in Turkije voor de periode die nodig is om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Daargelaten de vraag of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met de meerderjarige kinderen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift, voor wat betreft het gezinsleven met de meerderjarige kinderen, niet lijkt te betwisten dat, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij reeds in het verleden gescheiden is geweest van beide kinderen en dit op een ogenblik dat zij nog minderjarig waren. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij thans en nu zij meerderjarig zijn niet tijdelijk kunnen worden gescheiden. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, zoals reeds aangegeven, in onderhavig verzoekschrift niet betwist dat haar gezinsleden haar (tijdelijk) kunnen vergezellen naar Turkije. De verzoekende partij toont in onderhavig verzoekschrift geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders.

De verzoekende partij maakt daarom in het licht van deze gegevens niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8.1 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voornamelijk een betoog voert omtrent het hoger belang van haar minderjarig kind, waarbij zij stelt dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, dat zij instaat voor de zorg van haar minderjarige dochter, dat haar echtgenote niet de zorgen voor de minderjarige dochter kan opnemen, dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van de ouders, onder verwijzing naar een artikel betreffende de psychologische gevolgen van een scheiding tussen ouder en kind en de stelling dat dit versterkt wordt door het feit dat de verzoekende partij aangehouden werd bij hen thuis, dat de gemachtigde vergeet dat elke gedwongen verwijdering, dus ook tijdelijk, een enorme negatieve invloed heeft op het gezin van het kind, hetgeen leidt tot een grote toename van het aantal echtscheidingen. De verzoekende partij vervolgt dat de aangehaalde psychologische verslagen de negatieve impact voor de ontwikkeling van het kind aantoonen, temeer nu de afwezigheid op zijn minst één jaar zal duren, dat dit betekent dat zij maar liefst bijna één jaar gescheiden zal zijn van haar kind, dat dit heel wat traumatische effecten met zich zal meebrengen dewelke niet zomaar vervangen kunnen worden door loutere moderne communicatiemiddelen, dat de aangehaalde verslagen aantonen dat kinderen de noodzaak hebben aan fysiek contact waardoor moderne communicatiemiddelen, zeker met jonge kinderen, niet volstaan. Zij meent dat (tijdelijke) afwezigheid niet zomaar kan vervangen worden door moderne communicatiemiddelen dan wel door derden of door eventuele organisaties. De verzoekende partij verwijst naar haar aanvraag van 30 augustus 2019 en de bijgebrachte stukken en stelt dat hieruit blijkt dat het belang van het kind wel degelijk geschonden wordt. De verzoekende partij betoogt dat ieder redelijk denkend mens *in casu* ziet dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat zij en bij uitbreiding haar gezin door de negatieve beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan door een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij via haar verklaringen op de hoogte was van haar gezins- en familielevens, waar zij dit dan ook *in concreto* diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met voornoemde elementen, dat zij op geen enkele wijze een ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op haar gezins- en familielevens, dat zij in haar beslissing een onvoldoende afweging heeft gemaakt van de belangen van de staat en haar familiale belangen.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt: *“De rechten van het kind: 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat de verzoekende partij het hoger belang van het kind dat gediend is bij haar verblijf hier op het grondgebied heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, dient de Raad na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden, weergegeven in de aanvraag, in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om

zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij, voor wat betreft het hoger belang van het kind, heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid dat op haar beroep wordt gedaan voor het opvoeden van het minderjarig kind daar de moeder van het kind niet in staat is om het kind in haar eentje op te voeden en dit om medische redenen, dat een terugkeer naar Turkije, zelfs tijdelijk, niet in het belang is van het kind, dat een kind niet mag gescheiden worden van de ouders tegen zijn wil en dat een verblijf in het herkomstland van zes maanden of 1 jaar teneinde een aanvraag in te dienen bij het kind zal zorgen voor een totale vervreemding van haar vader.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een gezinsleven van de verzoekende partij met het minderjarig kind. Zoals hiervoor reeds uiteengezet betreft het hier een situatie van eerste toelating tot verblijf waar er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden wordt in de bestreden beslissing wel rekening gehouden met het gezinsleven en met het hoger belang van het kind en alle elementen die de verzoekende partij hieromtrent heeft aangehaald in haar aanvraag. Wat dit betreft motiveert de gemachtigde dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. De gemachtigde wijst erop dat de verzoekende partij vrij is om ofwel alleen tijdelijk terug te keren naar Turkije ofwel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. Betreffende de eerste optie, stipt de gemachtigde aan dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde wijst er ook op dat de verzoekende partij gedurende deze tijdelijke scheiding gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met haar gezin. De verwerende partij geeft aan dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder en indien haar echtgenote niet alleen kan instaan voor de opvoeding van het minderjarig kind zij nog altijd een beroep kan doen op de hulp van haar meerderjarige kinderen, familie of eventuele organisaties in België die hiervoor bevoegd zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog in haar verzoekschrift uitsluitend kritiek heeft op de belangenafweging van de verwerende partij, en dit in het kader van het hoger belang van het kind, voor wat betreft de door de verwerende partij weergegeven optie dat het de verzoekende partij vrij staat om alleen tijdelijk terug te keren naar Turkije. Op geen enkele wijze betwist zij dat zij in de mogelijkheid is om haar door haar gezinsleden te laten vergezellen, nog minder op welke wijze het gebruik maken van deze optie het hoger belang van haar minderjarige dochter, die nog niet schoolplichtig is, en die kan vergezeld worden door beide ouders, daar haar moeder heden niet werkzaam is, schaadt. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het hoger belang van haar kind niet in overweging is genomen, noch dat de gemaakte belangenafweging in het licht van het gezinsleven en het hoger belang van het kind niet afdoende is, noch dat de belangen van haar minderjarig kind door de bestreden beslissing geschaad worden.

De verzoekende partij betwist dat zij met haar dochter, die slechts 4 jaar is, via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden. Bovendien verwijst de verzoekende partij naar psychologische rapporten waaruit blijkt dat kinderen door de scheiding van een ouder ernstige trauma's kunnen oplopen. Zij verwijst tevens naar een attest van dr. T.O. waarin de verklaringen van de moeder zijn opgenomen, met name dat haar dochter vaker huilt, minder eetlust heeft, slaapproblemen ontwikkelt en verlatingsangst vertoont. In dit verband wijst de Raad aldus op het motief in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich kan laten vergezellen door haar gezinsleden. De Raad herhaalt dat de echtgenote van de verzoekende partij thans niet werkzaam is en dat hun kind thans niet schoolplichtig is. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom haar echtgenote en kind haar niet kunnen vervoegen in Turkije voor de periode nodig om zich in regel te stellen met de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, te meer nu haar dochter, gezien de jonge leeftijd nog over een groot aanpassingsvermogen beschikt. De verzoekende partij gaat er met haar betoog ook aan voorbij dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft en zij toont evenmin aan dat haar meerderjarige kinderen haar niet zouden kunnen bezoeken in haar land van herkomst.

Uit bovenvermelde vaststellingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van haar minderjarig kind. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen met schending van het hoger belang van het kind.

3.6. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar geschonden geachte bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER